

Det är bara namnet som skrämmer...

- I helgen har tolv blodhundar från hela landet sniffat sig fram i skogen bakom Filbornatippen i Helsingborg. Namnet blodhund ger ett ganska imponerande intryck, men ägarna berättar att deras telningar är helt värdelösa som vakthundar eftersom de sover som storkar.
- Att lära en blodhund gå fot och springa och hämta pinnar är också i det närmaste omöjligt. Dock gillar dessa egensinniga jockar spårning över allt annat. I New York hjälper de polisen att hitta brottslingar. Blodhunden är dock så vänligt sinnad att spanaren måste ha med sig ytterligare en hund. För att skydda honom själv och blodhunden...

• SIDAN 18

• Gerd Andersson från Göteborg tar en gosestund med Kezzi. Gårdagens tävling gick inte något vidare för den 14 månader gamla damen. Spåraren var inte riktigt haj på att läsa kartan, så när Kezzi sniffade sig fram i hans spåtrodde husse Kalle och domaren att hunden var på fel spår. . .

Foto: BERTIL PERSSO

Hundans svårt hitta spåret när husse bara krånglar

Svenska Blodhundskamraterna med 150 medlemmar spridda över landet anordnade en spårtävling i helgen. Marita Arnhög kom från Varberg med Hjalmar, Kalle Andersson åkte från Göteborg med Kezzi. Ute på högerkanten syns Rudolf med matte Mia Gunnarsson.

• Av EBBA JARNHAG

HELSINGBORG: I helgen har tolv blodhundar sniffat sig fram i skogarna bakom Filbornatippen. Det är Svenska Blodhundskamraterna som anordnat spårtävlingar och från hela landet kom mattar och hussar med sina maffiga telningar som ofelaktigt får en att tänka på Napoleon i Aristocats.

— Jag skulle aldrig

kunna tänka mej att ha någon annan hund än en blodhund, de är verkligen speciella, säger Gerd Andersson från Göteborg som är inne på sin fjärde.

Ja, nog verkar de vara speciella. I New York används de i polisens dagliga arbete för att leta reda på tjuvar. Med sin unika känsliga nos kan de lukta sig fram till brottslingar även mitt i värsta köpruschen.

Dock måste spanaren ha med sig en ännu en jocke när han ger sig ut på stan. För att skydda honom själv och blodhunden. När en blodhund väl hittar den han spårat upp blir han nämligen överlycklig även om det rör sig om en farlig bandit...

Förr var det inte helt ovanligt att se skyltar som varnade för lösgående blodhundar. Ordet blodhund låter ju inte heller så hembrevligt, men faktum är att blodhunden inte är

De sover ungefär som människor, och Britt Lindström som har Sixten och Hilding i sin ägo, berättar att det hänt mer än en gång att hon klivit över en snarkande jocke om hon kommit hem på morgonkvisten. Utan att de vaknat.

Nästa år kan Svenska Blodhundskamraterna fira tioårsjubileum. De 150 medlemmarna finns utspridda över hela landet, så när det är tävlingsdags blir det många mil att köra. Men det är en entusiastisk skara.

— Det enda som är svårt är att hitta folk som vill spåra. Det blir till att skicka ut vänner och bekanta i skogen för att man ska kunna träna hundarna, skrattar Britt.

I helgen har Stein Lybak varit domare. Han följer med alla ekipage under spårningen för att kunna göra en bedömning. För det är inte alls säkert att den hund som får bästa tiden kommer att stå som vinnare, vad som bedöms är spår säkerheten. Efter att ha sniffat på en "smällar"— ett plagg

Arbetet/Måndag 20 november 1989

Det är inte alltid så lätt att följa de sniffande blodhundarna. Kezzi har inga större problem att ta sig fram mellan stockar, träd och buskar, däremot är

det lite tuffare för husse Kalle Andersson.

Svenska Blodhundskamrater på träff i Helsingborg

som spårläggaren haft på sig eller röt vid— gäller det för hunden att nosa sig fram efter spårarens lukt.

Svårt få folk

— Det var mycket lättare att få tag på folk som ville spåra när jag bodde i Norge. Då hade jag kontakt med folk som jobbade på sjukhuset. Så fort de tagit en tur i skogen ringde de till mej, så tog jag med mej hunden på en träningsrunda.

Svårighetsgraden varierar. Nybörjarna startar med att följa spår som är en halvtimme gamla. Längden på spåret brukar ligga på runt en kilometer. I den svåraste klassen ska jockarna nosa sig fram efter spår som är 24 timmar gamla. På Island finns en man som heter Snorre Magnusson som lärt sina hundar att följa spår som är hela 150 timmar gamla!

Att spåra ligger i blodhundens natur, och hundarnas kapacitet är nästan obegränsad. När två patienter gått vilse och kommit till skada utanför

Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg tog sjukhusdirektören kontakt med Blodhundskamraternas ordförande Göran Lindblad.

— De la ut spår både i kulvertar och hissar och sedan fick hundarna spåra både genom akuten och andra avdelningar, berättar Gerd. Och det gick hur bra som helst, hundarna reagerade inte nämnvärt över den ovana miljön.

Att hundarna inte reagerade över miljön kan mtycket väl bero på att de helt enkelt inte riktigt såg var de var. När en blodhund böjer sig ner för att nosa hunden har i ansiktet ner över ögonen. Öronen täpps i princip också till, och det är inte helt ovanligt att en blodhund går rakt in i en bil eller en parkbänk.

Väldigt envisa

Dessa egensinniga och envisa hundar är alltså inte så skräckinjagande som namnet gör gällande. Blodhundarnas envishet gör också att det i det

närmaste är en omöjlighet att lära dem gå fot eller springa efter pinnar. De tycker det är roligare att spåra.

De är typiska familjehundar, men även om de envisas med att försöka hoppa upp i knät

på sina favoriter och är riktiga familjehundar rekommenderar deras kamrater inte vilken hundälskare som helst att köpa dem.

— Det är faktiskt en mycket krävande hund. Vi har hjälpt

till med många omplaceringar när familjer plötsligt suttit med 50 kilo blodhund som de inte riktigt vetat hur de skulle hantera, säger Gerd Andersson.

• Det gäller att ta en ordentligt "smällar" på innan man ger sig iväg ut i skogen för att leta reda på personen ifråga. Här har Hilbert fällt ner skinnnet över ögonen och ska snart rusa iväg med matte Lotta Claesson efter.